רעיונות זהב

הוזמנתי בשבוע שעבר לברר־מיצווה. שלושה ימים שברתי לעצמי את הראש מה קונים לילד בן 13, שכבר יש לו שמונה שעונים, 24 עטים, 12 סיפרי תנך וידיעת־הארץ והרבה כסף בחשבון הבנק של אבא שלו. את בעייתי הפרטית בעניין זה פתרתי בדרכי המיוחדת והעדינה במיוחד. טילפנתי לילד ואמרתי לו: „או שאתה אומר לי בדיוק מה אתה רוצה, או שאני קונה לך ספר־אמנות." זה עבד נהדר והילד אמר לי שהוא רוצה דיסקטים למחשב, וציין בדיוק איזה סוג ואיפה קונים אותם.

אבל לא בן־אדם אנוכי אנוכי, ובזה שפתרתי את בעייתי הפרטית לא פתרתי את הבעיה שלכם, כשאתם מוזמנים לברר־מיצווה. אבל גם את זאת פתרתי בדרכי המיוחדת והעדינה, בכך שטילפנתי לחתן־השימחה, יומיים אחרי החגיגה, ושאלתי אותו מאיזה מתנות הוא שמח במיוחד.

הנה רשימה קצרה, לנוחיותכם, ועד סוף השנה אני רוצה שקט מהכיוון הזה.

● שעון אטום למים, המחובר לארנק אטום למים שאפשר לענוד על היד. כל מה שצריך בן־אדם

שהולך לים זה ללבוש בגדי־ים ואת השעון הזה שמחזיק בתוכו כסף ואפילו תעודה. הצלחתי לברר שכל העסק עולה בסביבות 8 אלפים שקל. ממש מציאה.

● מנורת־קריאה בעלת בטריות. המנורה מתקפלת ונכנסת לכל ארנק. בשעת הצורך, מדליקים אותה בשדה, או באוטו או בתחנת־אוטובוס שוממה וקוראים ספר. 10 אלפים שקל.

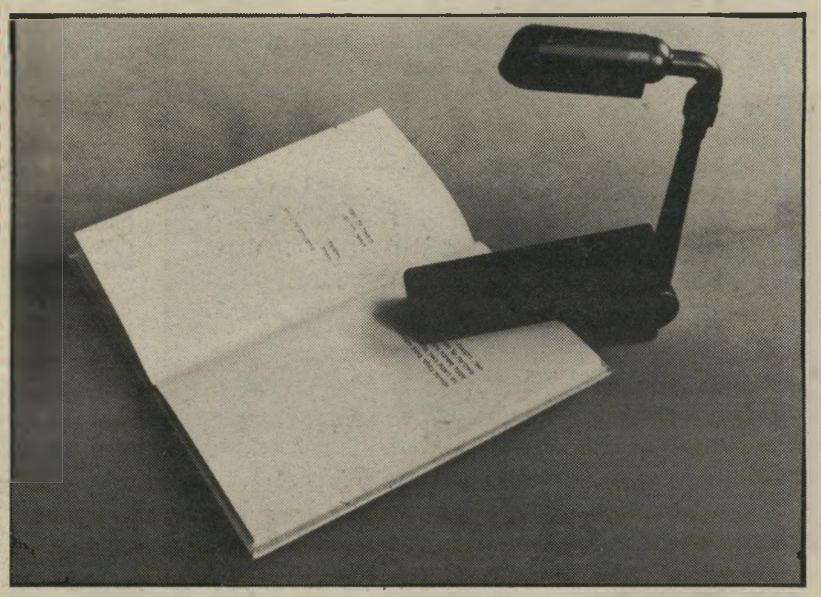

● מצלמה קטנה.
● חתימה לשנה על עיתון־נוער כלשהו.
● מכשיר־טלפון, כדי שהילד יוכל להתקינו בחדרו ולנהל סוף־סוף את השיחות שלו בפרטיות.
● זוג כרטיסים (אחד לחתן־השימחה ואחד לחברו הטוב ביותר) לטיול באוטובוס למצדה, למשל.
● כל מה שקשור למחשבים ביתיים. סיפרות, ג'וי־סטיק ועוד דברים שצריך לברר עם הילד עצמו.

אל תגידו שידעתם!

הכי־קמצניות בעצות הן היפהפיות האלה, שתמיד נראות כאילו יצאו מתוך דפיו של ירחון־אופנה צרפתי. הסתכלתי חזק־חזק על עיניה של אחת כזאת ולא יכולתי להאמין שאלוהים נתן לה ריסים כל־כך משגעים. מייד שאלתי אותה ברוב עדינות אם אלה הם ריסים מלאכותיים והגברת אמרה לי, קצת בבוז, שהיום כבר לא משתמשים בריסים מלאכותיים. שאלתי שוב, אבל היא התחמקה מתשובה. לא הרפיתי מנידנודיי, וכמו תמיד זה עזר.

הפטנט הוא, היא אמרה, למרוח את הריסים ברימל רגיל ואחר־כך לאבק אותן בפודרה ושוב ברימל ושוב בפודרה ושוב ברימל. התוצאה המתקבלת זה ריסים כמו לבובות האלה, העוצמות את העיניים ואומרות אמא.

אחרי שהודיתי לה בשם כולנו על העצה, היא החליטה לתרום עוד אחת, חינם אין־כסף. כשהרימל מתייבש, מזליפים לתוכו 2־3 טיפות שמן רגיל, סוגרים את המכסה ומחכים יום. אחרי יום זה עובד יותר טוב מחדש. ככה אמרה לי היפהפיה. אם יסתבר שהיא שיקרה בכוונה, אני אפרסם את שמה ברבים ואכריז עליה כשקרנית מתועבת.

פינת הקמצן, או מלח במקום נופש

תגידו, גם לכם יש אמא שסובלת מכאבים בצד, נפיחות בברך שמאל, התכווצות בכתפיים, כאבי־גב, ארטריטיס, לומבגו ואיסיאש? איך ידעתי? אפילו הבן הקטן שלי כבר יודע שכל האמהות זה אותו הדבר.

אמא שלי, למשל, נוסעת בחורף לים־המלח ובקיץ לטבריה, כדי לחזור משם עייפה אך מרוצה. כשהיא חוזרת מהסיורים הרפואיים שלה היא תמיד אומרת את המישפט הידוע „אין מה להשוות." אני לא מבינה למה בדיוק היא מתכוונת, אבל, כנראה, היא מתכוונת לטוב.

כל זה אני מספרת לכם כי מישהו שלח לי צינצנת־ענק של מילחי ים־המלח כדי שאשים אותם (את המלחים) באמבטיה שלי. לפני שעשיתי כמיצוות השולחים, קראתי את התווית ולפי המחלות הרשומות על הנייר הבנתי שזה עדיין לא בשבילי. העברתי את הצינצנת לאמא שלי לשימושה. אחרי יומיים היא אמרה לי ש„אין מה להשוות." היא מבסוטה, אני מבסוטה ובטח גם ים־המלח נורא מבסוט.

הסוסים של ח"כ אברהם שפירא

לפעמים יש לי הרגשה שאני קמיע. קמיע של הצלחה ושל התעשרות. לגבי אחרים, כמוכן. בדרך־כלל אני בן־אדם סובלני והרבה מאוד דברים בעולם מוצאים חן בעיניי. הבעיה היא עם חוש־הנבואה שלי כאשר משהו, סוף־סוף, לא מוצא חן בעיניי ונראה לי חסר סיכויי־הצלחה לחלוטין. ברגע שאני מחליטה כך — כאילו החתמתי את המוצר או האיש בחותמת של הצלחה גדולה וכבירה, ואפילו בהרבה כסף.

הנה רוגמה או שתיים מתוך עשרות רבות שיש לי.

כששמעתי לראשונה את הצמד אסתר ואבי עופרים, אמרתי לחברתי הטובה: „מהזוג הזה זמרים כבר לא יצאו, ובטח לא מהרבע־עוף הזה, אסתר." נו, תראו איפה היא היום ואיפה אני.

אחר־כך היה הסיפור של חברתי אלונה פרנקל, שכתבה את סיפרה הראשון סיר הסירים, ובאה להראות לי אותו ולהתייעץ איתי. קראתי את הספר ומייד אמרתי לה שזה ספר נחמד מאוד, אבל אף בן־אדם בעולם לא יקנה אותו. 25 מהדורות כבר נמכרו בארץ, ועוד ידה נטויה. כדי להציל את כבודי האבוד אחרי ההצלחה המטורפת של הספר, אמרתי לאלונה שיש לה מזל שהיא גרה בארץ, כי בחו"ל הספר לא היה מצליח בכלל. שבוע אחרי אותה שיחה מכרה אלונה את הספר לנורווגיה, שוודיה, דרום־אפריקה, יפאן וארצות־הברית. רק בארצות־הברית נמכר הספר בכמה מאות עותקים.

אתם רוצים פואנטה, נכון? יש.

לפני שלושה חודשים ביליתי כמה ימים בניו־יורק. כל יום ראיתי שעתיים טלוויזיה וכל מה שאני זוכרת ממנה הם איזה 35 סירטוני־פירסומת המציגים סוסי־פלסטיק קטנים בעלי שערות־פלסטיק ציבעוניות, שילדות קטנות משחקות בהם. לסוסים הקטנים יש מערכת שלמה של בגדים, כובעים, מסרקים ומיברשות לשיער, גלגלי־סילסול, סקטים וכל שאר השטויות שמוח אמריקאי מטורף יכול להמציא. מאות אלפי סוסונים כאלה נמכרו לילדות אמריקאיות בלונדיות, ואני ישבתי שם מול הטלוויזיה וחשבתי לעצמי כמה טוב לי שאני גרה בארץ אינטליגנטית כמו ישראל, שבה לא היה נמכר אפילו סוס אחד כזה.

בשבוע שעבר נכנסתי למלון הילטון והיתה שם תערוכת צעצועים. נכנסתי להציץ ומה רואות עיניי אם לא את הסוסים הוורודים? הסתבר שחברת־הצעצועים של הח"כ אברהם שפירא,

סוס במערומיו

סוס לבוש מלמלות

כל המיליונים החדשים מהוורוד־הוורוד הזה

חברת טוילנד, חתמה על חוזה עם חברת־הענק האמריקאית הסברו־מילטון־ברדלי לייצור סוסים ורודים ותכולים בכל הגדלים והמינים, ותוך חודשיים תתמלא כל הארץ ביצורים האלה. כל המיליונים החדשים שייכנסו לכיסו של ח"כ שפירא הם בגללי — ותאמינו לי שאני מרגישה מזה לא כל־כך.

פינת בן־יהודה

הרי תשובתו של המזכיר המדעי של האקדמיה ללשון העברית, הד"ר יגאל ינאי, לשאלתנו מדוע משתמשת האקדמיה במילה היוונית דווקא:

לאחרונה רבו התוהים של שם המוסד העליון ללשון העברית, ושאלתם היא: מדוע נקרא המוסד „אקדמיה", מילה שמקורה ביוונית?

על כך נענה, שכל שפה ולשון שואלת מילים מלשונות אחרות, ומשאילה להן מאוצרה. מאות רבות של מילים שאלה העברית כבר בתקופותיה הקדומות, (מיקרא ולשון חכמים), ובין אלו אף שמות מוסדות נכבדים ומקומות ציבוריים, ולא נמנעו מכך הדורות וחכמיהם.

סנהדרין, איצטדיון, אכסניה, פרדס, לישכת־פלהדרין, קטיגוריה וסניגוריה, מוסיאון ואוניברסיטה וטכניון הן אך מניין דוגמאות לכך.

במשאל שנערך בין חברי ועד־הלשון על שמו של המוסד החדש (בתשי"ג) השיבו כל המשתתפים בו, שאין לקרוא למוסד, אלא בשם „האקדמיה ללשון העברית".

הוועדה לקביעת השם כללה סופרים ומשוררים דגולים ואנשי־לשון (י"ד ברקוביץ, ד' שמעוני, י' כהן), ונימוקיה היו בין השאר:

(א) זהו שם בין־לאומי, מחייב הרבה, ויפה למוסד זה, שמשימותיו גדולות וחשובות כל־כך, וזקוק ליחס של כבוד ואמון מצד העם במדינה ובתפוצות, וגם מצד חכמי־העמים.

(ב) המילה „אקדמיה", ובצירופיה כגון „מילון אקדמי", „הוצאה אקדמית" „לימודים אקדמיים", „הסתדרות האקדמאים", „העולם האקדמי", מצויה זה כבר בסיפרות ובשימוש הלשון החיה, ואין כל חידוש בקבלתה עכשיו כשם המוסד.